

טוב, למען הפרופורציה כדאי להיזכר בבדיחה (לא מתחייב על האיכות...), שתובא כאן בעיבוד קל :
 נגיד שאחת הבנות שהשתתפה בלימוד ליל שבועות התלבטה אם ללכת הביתה באמצע.
 אמרה לעצמה: אם אלך כעת, יש שתי אפשרויות. או שאלך לישון בבית, או שאלך לרמב"ם.
 אם אלך הביתה - טוב, אבל אם אלך לרמב"ם יש שתי אפשרויות. או שאשתתף בשיעורים או
 שאשב בחוץ. אם אשתתף בשיעורים - טוב. אבל אם אשב בחוץ יש שתי אפשרויות. או שיהיה
 שם כיבוד או שלא. אם יהיה כיבוד - טוב. אבל אם לא - יש שתי אפשרויות. או שאהיה צמאה או
 שלא. אם לא אהיה צמאה - טוב. אבל אם אהיה צמאה - יש שתי אפשרויות. או שאת"בש או
 שלא. אם לא את"בש - טוב. אבל אם את"בש - יצטרכו להזמין לי אמבולנס. אז אולי כבר
 עדיף שאשאר כאן ללמוד זהו...

אין לי שום דבר נגד ההחלטה להישאר. אדרבה. יש כאן גם כיבוד וגם שיעורים טובים.

(י"ש ב"ר אברהם יצ"ל...)

אבל מה שבטוח, שצורה כזו של התחשבות, היא לא בריאה. לא על כל צעד אפשר להיכנס
 לחשבונות והשערות שכאלה. אבל בהחלט כדאי לזכור - שגם החלטה של רגע, יכולה להשפיע
 מאוד!

ולסיום - עוד עצה קטנה.

פעם שאלו רב גדול - כיצד הגיע למדרגתו הגבוהה. ענה להם - **בחמש דקות!**

כל הגבות שבסביבה הורמו עד סוף המצח - **בחמש דקות !!!!!!!**

כן, הסביר הרב. בכל פעם שהיו לי חמש דקות פנויות, ניצלתי אותם ללימוד עוד פרק, לשינון
 עוד משנה. כשמצרפים את כל הדקות הקטנות, את כל הרגעים שכולם מזלזלים בהם -
 מגיעים לסכום גדול מאוד. לזמן מאוד משמעותי.

ומה המסר? מעבר לחשיבות של ניצול זמן - יש כאן עוד עצה:

לפעמים קשה לקבל על עצמנו החלטות לטווח ארוך. קשה לנו לראות את עצמנו מתמידים
 במשהו לאורך זמן. אבל מותר וכדאי לנו לנקוט בשיטה הבאה:

רק חמש דקות! רק הפעם! רק היום! - בלי להתחייב לעתיד, **הפעם** נעשה את הדבר הנכון, הכי
 טוב שאפשר. קודם כל - מי יודע איזו השפעה תהיה להחלטה הבודדת הזו, ודבר שני, בפעם
 הבאה נוכל להחליט שוב מחדש - ש"רק הפעם". וכך בחמש דקות בלבד (כל פעם), באוסף של
 החלטות קטנות - אפשר לצבור נכסים גדולים של מצוות, מידות טובות ומעשים טובים.

נסו לשוב על דברי קטן. אגב, ג' פסמי - שהי"ן וי"צא אה"ט אש"א בשבועות ה' (רק הפסמי).

ז'ה יכ"א אה"א בשבועות ה' (אפ"ה, א"ח"ז). ב"א"ך המ"פ"ה. כ"א"י ג"ה. ב"ש"ב"ד"ג הא"י"א.

הקד"ש"א אה"ה"ט"ה ה' - אה"ב"א"ב"כ"א ה'ש"ה. א"כ"א ה"ד"א"א"י"כ. א"י"ד"ש א"י"א ה"ש"פ"ה ג"ה"ה

א"ה!!

חג שמח!!

בס"ד, שבועות התשע"א

החלטה רגע...

בחירות, בחירות. החיים שלנו מלאים בבחירות...

אנחנו צריכים להחליט כל מיני החלטות, לפעמים אפילו בלי לשים לב,
 ובעיקר - בלי לדעת עד כמה ההחלטות הללו באמת משמעותיות.

מגילת רות, למשל, מלאה בדוגמאות לעניין. אז בואו נתחיל משם את הלימוד:

אולי ננסה לשוב קודם בשבועות - אולי האט"מ גוליות, משמעותיות, נש"א במ"ה.

הנ"ב"ו ב"י"ק"א "האט"מ"ה ר"ש", מ"ד"י"ה, כ"א"ו ש"ב"א"ו א"פ"ר ה"ה א"ש"א א"ה"פ"ך - ו"ה"נ"ב"א"ו ה"ו

כ"א כ"ך משמעותיות...

ז'ה? כ"ב א"ש"ב"ן? ס"פ"ו ע"א מ"ה... (לא שומעים...)

בואו נתקדם עם זה יחד:

כך מספרת המגילה בפרק א', על חזרתה של נעמי ממואב לארץ יהודה:

"וַתֹּאמֶר נְעֻמִי לְשֵׁתִי כִלְתִּיהָ לִכְנָה שִׁבְנָה אִשָּׁה לְבֵית
 אֹמִי, יַעַשׂ ה' עִמָּכֶם חֶסֶד כְּאִשֶּׁר עָשִׂיתֶם עִם הַמֹּתִים
 וְעַמָּדִי: יִתֵּן ה' לָכֶם, וּמִצָּאֵן מְנוּחָה אִשָּׁה בֵּית אִישָׁה.
 וַתִּשָּׁק לָהֶן וַתִּשָּׂאנָה קוֹלָן וַתְּבַכֶּינָה: וַתֹּאמְרָנָה לָהּ כִּי
 אַתְּ נָשִׁיב לְעַמֶּךָ."

א"ס ה"י"ן ש"א"א"א א"ת ע"פ"ה, א"ש"א.

מ"ה ה"א מ"ב"ו"נ"א א"ש"א -

מ"ה ה"ה"ה ה"ש"ב"ה ה"ב"ו"ה ש"ה?

אבל השיחה ממשיכה:

"וַתֹּאמֶר נְעֻמִי שִׁבְנָה בְּנֹתִי לָמָּה תִלְכְּנָה עִמִּי הַעוֹד לִי בָנִים בְּמַעֲי וְהָיוּ לָכֶם לְאֻנָּשִׁים?
 אֶל בְּנֹתִי כִי מֵר לִי מְאֹד מְכָס, כִּי יִצְאָה בִּי יָד ה'."

נעמי פותחת מחדש את הנושא, והכלות צריכות לחשוב על זה שוב. והתוצאה:

"וַתִּשָּׂנָה קוֹלָן וַתְּבַכֶּינָה עוֹד, וַתִּשָּׁק עֲרָפָה לַחְמוֹתֶיהָ וְרוּת דָּבְקָה בָּהּ..."

ערפה נשברת. רות מתעקשת.

החלטה של רגע. והתוצאה:

מרות יוצאת שושלת המלכות, שנמשכת **מדוד** המלך עד למלך המשיח.

ואילו מערפה, על פי המדרש, נולדו ארבעה גיבורי פלישתים, שהידוע בהם הוא **גלית**.

וכמו שבטח שמעתן - **גלית** נופל ביד **דוד** המלך. והמעגל נסגר.

(עכשיו תורכן **להחליט** - עוברים לעמוד הבא!...)

המשכתן? אשריכן, החלטה נבונה. יהי רצון שתזכו גם אתן לברכת ה', כמו רות.

הזכרנו את דוד המלך, ועכשיו שעת חצות. ואיך זה קשור?

כי דוד המלך מספר בתהילים על כך שבכל לילה, בחצות, הוא היה קם להודות לה'.

"חצות לילה אקום להודות לך, על משפטי צדקך" (תהלים קיט, סב)

על אילו "משפטי צדק", אדעגבס, דוד מודה לה'?

כמובן שההסבר הפשוט הוא, שדוד מודה על התורה והמצוות - משפטי ה'.

אבל אם כך, למה דווקא בחצות הלילה? (אולי צא ער רצון? אולי צהו ביטוי אצורה?...)

במדרש על מגילת רות ישנו הסבר אחר, מיוחד במינו, שעונה גם על השאלה הזו, אבל במקום ללמוד מיד את המדרש, ננסה להתחיל בעצמנו.

המגילה מספרת שנעמי שולחת את רות למשימה מאד נועזת, אולי אפילו יותר מדי...

רות הולכת אל הגורן, אל המקום שבו עזר ישי, ושוכבת למרגלותיו, בתקווה שייקח אותה

לאישה, וימשיך את משפחת אלימלך.

ואז - בועז מתעורר:

וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה וַיִּחְרַד הָאִישׁ וַיִּלְפַּת וַהֲנֶה אִשָּׁה

מה הגיושה של בועז? מרד?

שִׁכְבָּת מְרֻגְלָתִי:

וַיֹּאמֶר מִי אַתְּ וַתֹּאמֶר אֲנֹכִי רֹת אֶמְתֶּךָ וּפְרִשֶׁתְךָ כִּנְנֶךָ

דין אצב. שמעון אב מני צה קרה?

על אמתך כי גאל אתה:

גם כעת, רות מציגה את עצמה ואת הבקשה שלה בצורה כל כך ישירה.

תחשבו על זה לרגע. בועז (על פי המדרש) היה שופט ומנהיג של ישראל, משהו כמו הרב הראשי.

רות היא אישה מעם זר, ענייה מרודה, והיא מעיזה להגיע אליו בצורה כל כך לא מתאימה...

ולבועז, שכבר הספיק לקבל התקף חרדה בגללה - יש בדיוק שנייה להחליט מה לומר לה.

מה אב ה"ח"ע - במקום בועז?

האם לא הגיוני שבוועז יכעס עליה? אולי אפילו יקלל אותה? איך היא מעיזה לנהוג אליו כך?

אבל למרבה הפלא, התגובה שלו אחרת לגמרי: "וַיֹּאמֶר: בְּרוּכָה אַתְּ לַה' בְּתִי...".

החלטה של רגע. ובזכותה יש לנו את דוד המלך, שבדיוק על ההחלטה הזו הוא שר את הפסוק

שהזכרנו מתהלים, לפי המדרש:

"חצות לילה אקום להודות לך" - כך אמר דוד: חייב אני לקום להודות לך על מה

שעשית לזקני וזקנתי **בחצי הלילה**, שנאמר: "וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה וַיִּחְרַד הָאִישׁ...", שאילו

היה מקלל אותה - כיצד הייתי בא לעולם? נתן ה' בלבו וברכה: "בְּרוּכָה אַתְּ לַה' בְּתִי".

(על פי ילקוט שמעוני על מגילת רות)

וכעת, לפניכן אחד המדרשים המעליבים ביותר.

למה מעליב? תקראו ותשפטו בעצמכן:

אמר רבי יצחק... כשאדם עושה מצווה, יעשה אותה

בלב שלם:

אילו היה יודע ראובן שהתורה תספר עליו: "וישמע

ראובן ויצילהו מידם" - בכתפו היה נושא את יוסף

ומוליכו אצל אביו,

אילו היה יודע אהרן שהתורה תספר עליו "וראך

ושמך בלבו" - (כשיצא לקראת משה הוציח ממדיו) בתופים

ובמחולות היה יוצא,

אילו היה יודע בועז שהכתוב יכתוב עליו: "ויצבט

לה קלי" - עגלים מפוטמים היה מאכילה...

(על פי ילקוט שמעוני על מגילת רות)

* "ויצבט לה קלי" - הגיש לה חיטים קלויות ("טוסטי")

כמובן שהמדרש לא התכוון להעליב, או להפחית מערך מעשיהם של ראובן, אהרן ובוועז.

אולי בדיוק להיפך!

תחשבו רגע -

מה עבר בראש של אהרן, שהולך לקראת משה אחיו? איזו משמעות הוא ייחס לזה?

מה חשב בועז כשהגיש לרות את האוכל?

ברור שהם חשבו שהם עושים מעשה טוב, של אחווה או של צדקה. אבל לא יותר מזה.

אף אחד מהם אפילו לא תיאר לעצמו שהרגע הזה יהיה כל כך היסטורי. אף אחד לא חלם

שיספרו עליו בתורה (והתורה זה לא "פרסום בעיתון", שהיום כאן ומחר בזבל. אם זה כתוב בתורה -

זה אומר שמדובר במשהו היסטורי - נצחי!!).

אהרן לא ידע שהמפגש הזה הוא ההתחלה של גאולת עם ישראל, של האירוע הגדול ביותר -

יציאת מצרים. **בועז** לא תיאר לעצמו שהענייה המסכנה הזו תהיה אשתו - שממנה הוא יוליד

את מלכות בית דוד!!!

ואם היו יודעים? אוהו! בטח שהיו עושים את זה אחרת. ככה זה כשמבינים את המשמעות!

ואנחנו - מי יודע כמה משמעות יש לכל בחירה ומעשה שלנו? עלינו, על החתונה שלנו, על

הבנים והנכדים שלנו! אילו רק היינו יודעים.....

אבל למה לקחת את הצ'אנס? עדיף לדמיין, או לפחות לקחת בחשבון את האפשרות

שהמעשים שלנו, כן, אלו הקטנים, יכולים להשפיע עלינו לדורות. כך נעשה את הכל אחרת!

שימו לב! אלו הם הדמויות המרכזיות כאן.

האם אלו אנשים צדיקים אלא?

האם מדובר במעשה טוב, אלא?

נסו לשאוב - מה הינה הכוונה

במעשה שלהם?

במקום אצב אונס, אונסים עליהם - שאם היו

יוצאים ש"כגבא עליהם בעיגון" - היו עושים

יוצא... אלא מעליב?